393S3632

Nr L 329/12 *EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS OFFICIELLA TIDNING* 30.12.93

KOMMISSIONENS BESLUT nr 3632/93/EKSG

av den 28 december 1993

om gemenskapsregler för statsstöd till kolindustrin

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR FATTAT DETTA BESLUT

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen, särskilt artikel 95.1 i detta,

efter samråd med Rådgivande kommittén och Europaparlamentet och med rådets enhälliga instämmande, och

med beaktande av följande:

I

Statligt stöd av vilket slag det än är, vare sig det är selektivt eller generellt, till kolindustrin i medlemsstaterna, är förbjudet enligt artikel 4 c i fördraget.

Strukturella ändringar på energimarknaden internationellt och gemenskapens marknad har allt sedan början av 1960-talet tvingat kolindustrin i gemenskapen att genomföra omfattande moderniseringar, rationaliseringar och omstruktureringar. Utöver konkurrensen från råolja och naturgas har trycket ökat från kol importerat från tredje land. Detta har fått till följd att många företag i gemenskapen nu befinner sig i finansiella svårigheter och är i behov av statsstöd.

Sedan 1965 har först höga myndigheten och senare kommissionen vid flera tillfällen fastställt regler i syfte att få statsstödet till kolindustrin att motsvara fördragets mål. De nya stödreglerna har varje gång utformats efter den allmänna ekonomiska utvecklingen, särskilt utvecklingen på gemenskapens energi- och kolmarknad.

Gemensamt för dessa beslut var att de fastställde mål och principer för statsstöd som låg i linje med gemenskapens intressen, och garanterade att stödet begränsade sig till vad som var strikt nödvändigt i fråga om varaktighet och omfattning och inte störde den gemensamma marknadens funktion. Medlemsstaterna förband sig också att i förväg inhämta först höga myndighetens och senare kommissionens tillstånd innan de beviljade stöd.

II

Fastän kommissionens beslut 2064/86/EKSG av den 30 juni 1986 om gemenskapsregler för statsstöd till kolindustrin [1] i skiftande grad gjort det möjligt att ytterligare modernisera, rationalisera och omstrukturera kolindustrin i syfte att öka dess konkurrenskraft, är större delen av gemenskapens kolproduktion fortfarande inte konkurrenskraftig mot importen från tredje land, trots en betydande produktivitetsökning och en avsevärd minskning av antalet anställda i denna sektor.

Möjligheterna till rationaliseringar inom gemenskapens kolindustri är begränsade genom ogynnsamma geologiska förhållanden. För att förbättra kolindustrins konkurrensförmåga måste därför rationaliseringsåtgärder understödjas med omstruktureringsåtgärder.

Detta mål kräver större finansiella resurser än företagen själva kan skaffa fram, och inte heller gemenskapen förfogar över de nödvändiga resurserna för att finansiera denna process. Ett bevarat gemenskapssystem för stöd är därför oundgängligt.

Åtgärderna kan i enlighet med EKSG-fördragets bestämmelser ingå i en plan för diversifiering av energikällor och leverantörer, vilken även omfattar de nationella energitillgångarna, som ett led i befintliga energiplaner.

Världsmarknaden för kol är en stabil marknad som kännetecknas av ett rikt utbud med stor geografisk spridning, varför följaktligen risken för ett ihållande avbrott i leveranserna, även om den inte kan uteslutas helt, ändå är obetydlig, till och med på lång sikt och med ökad efterfrågan på kol.

Gemenskapens kolimport härrör till största delen från medlemmar i Internationella energiorganet (IEA) eller från stater som gemenskapen eller medlemsstaterna har ingått handelsavtal med och som inte kan betraktas som högriskleverantörer.

[1] EGT nr L 177, 1.7.1986, s. 1.

Som ett led i sin politik inom denna sektor måste gemenskapen ta hänsyn till den svåra sociala situationen i gruvområdena, särskilt med tanke på principen om ekonomisk och social sammanhållning, och sålunda se till att det parallellt med de oundvikliga omstruktureringsoch nedläggningsåtgärderna vidtas åtgärder för att begränsa de sociala och regionala följderna så mycket som det är möjligt.

Gemenskapen befinner sig således i en situation som inte förutsetts i fördraget men där det icke desto mindre är nödvändigt att handla. Under dessa omständigheter måste artikel 95 första stycket åberopas för att gemenskapen därigenom skall kunna fortsätta att förverkliga målen i fördragets inledande artiklar och i detta syfte upprätta nya gemenskapsregler för stöd till kolindustrin.

III

Gemenskapen måste gradvis skapa betingelser som i sig själva säkerställer den mest rationella fördelningen av produktionen.

I detta syfte skall gemenskapen bl.a. främja en politik för rationellt utnyttjande av naturtillgångarna på villkor som utesluter varje form av skydd mot konkurrerande industrier.

Gemenskapen måste främja utvecklingen av den internationella handeln.

Gemenskapen har till uppgift att säkerställa att normala konkurrensvillkor upprättas, vidmakthålls och iakttas.

Mot denna bakgrund får statligt stöd inte snedvrida konkurrensen och inte heller göra någon åtskillnad mellan gemenskapens kolproducenter, köpare eller konsumenter.

Det måste därför finnas full insyn i villkoren för beviljande av statsstöd för att göra det möjligt att bättre utvärdera hur detta inverkar på konkurrensvillkoren.

Upptagande av stödet i budgeten eller exakt jämförbara mekanismer, förenkling av stödet och angivande på vederbörligt sätt i företagens årsredovisning av de stödbelopp som dessa mottagit utgör de bästa garantierna för insyn i stödsystemen.

Den ökning av stödet som har kunnat konstateras under senare år är oförenlig med gemenskapsstödsystemets karaktär av övergångs- och undantagsåtgärder. Kolindustrins produktionskostnader och kapacitet skall därför reduceras, så att stödet gradvis kan minskas.

En politik som siktar mot en rationell fördelning av produktionen förutsätter emellertid att kostnads- och kapacitetsnedskärningar först och främst äger rum inom de produktionsgrenar som får mest stöd.

I den mån vissa företag eller produktionsanläggningar i gemenskapen på grund av kolpriserna på de internationella marknaderna saknar utsikter att utvecklas mot ökad lönsamhet bör stödsystemen möjliggöra en mildring av de sociala och regionala följderna av nedläggningarna. Mot bakgrund av de erfarenheter man gjort vid omställningar i vissa kolregioner i gemenskapen har man insett att det vid fall av påskyndad nedläggning av anläggningar som saknar framtidsutsikter bör beviljas stöd till regional industriell omställning i den utsträckning den enskilda medlemsstaten anser det nödvändigt, förutsatt att stödet är förenligt med fördraget.

Åtgärder måste vidtas för att skapa sundare konkurrensvillkor samt för att på lång sikt förstärka den internationella konkurrenskraften i branschen inom gemenskapen.

Kolindustriföretagen i gemenskapen måste få klarhet i perspektiven på medellång och lång sikt för att kunna genomföra strukturförändringar.

Till följd av den fortsatta nedgången i kolproduktionen under de senaste årtiondena kan vissa företag ha utsatts för onormala eller exceptionellt höga kostnader. Statsstöd syftande till att helt eller delvis utjämna dessa kostnader kan vara förenligt med den gemensamma marknaden, under förutsättning av en strikt övervakning från kommissionens sida, och förutsatt att dessa kostnader från tidigare inte motsvaras av dolda inkomster från en tidigare period.

Det är nödvändigt att garantera kolindustrin och övriga sektorer tillgång på lika villkor till stöd för forskning och utveckling samt till stöd för miljöskydd, en utvärdering av dessa stöds förenlighet med gemenskapsreglerna på detta område är därför önskvärd.

Särskilt kolindustrin kännetecknas av en ständigt ökande användning av avancerad teknik och spelar därför en viktig roll i fråga om forskning, utveckling och utprovning av sådan teknik och när det gäller att utnyttja av dess möjligheter i industriellt bruk.

IV

Ansträngningarna för att minska produktionskostnaderna måste ingå som ett led i en plan för att omstrukturera, rationalisera och modernisera industrin där det görs åtskillnader mellan enheter som kan bidra till förverkligandet av detta mål och enheter som inte kan det. De senare måste ingå i en plan för driftsinskränkningar som leder fram till nedläggning när det nuvarande systemet upphör. Endast i undantagsfall kan sociala och regionala omständigheter motivera att nedläggningen skjuts upp till efter utgången av den uppställda fristen.

Kommissionens befogenheter att ge tillåtelse till stöd bör utövas på grundval av precis och fullständig kännedom om varje åtgärd som planeras av regeringarna och om hur dessa åtgärder förhåller sig till målen för det här beslutet. Medlemsstaterna bör därför regelbundet i samlad form för kommissionen framlägga alla upplysningar om det stöd som de avser att bevilja kolindustrin, direkt eller indirekt, med motivering för stödet och angivande av dess omfattning och vid behov dess samband med en eventuellt framlagd plan för att modernisera, rationalisera och omstrukturera industrin.

Med hänsyn till de särskilda förhållanden som kännetecknar vissa befintliga stödsystem kan det visa sig nödvändigt att fastställa en övergångsperiod på tre år för att dessa system ska kunna fås att stämma överens med bestämmelserna i det här beslutet.

Det är mycket viktigt att inga utbetalningar eller delutbetalningar sker innan det föreligger ett uttryckligt tillstånd från kommissionen.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

AVSNITT I

Ramar och allmänna mål

Artikel 1

1. Stöd till kolindustrin, vare sig det är selektivt eller generellt, stöd som ges av medlemsstaterna eller med hjälp av statliga medel av vilket slag det än är betraktas som gemenskapsstöd och därmed som förenligt med en väl fungerande gemensam marknad endast om det uppfyller kraven i artiklarna 2 till och med 9.

2. Som stöd betraktas varje åtgärd eller ingrepp, direkt eller indirekt, från de myndigheternas sida, förknippad med produktion, marknadsföring och utrikeshandel, och som ger kolföretagen en ekonomisk fördel genom att minska de kostnader som de normalt skulle tvingats bära, även om det inte innebär någon belastning på offentliga budgetar.

3. Som stöd betraktas också användningen av avgifter som myndigheterna har gjort obligatoriska, och som kommer kolindustrin till godo, direkt eller indirekt, utan att någon åtskillnad görs mellan stöd beviljat av staten och stöd beviljat av offentliga eller privata organ som utses av staten att förvalta detta.

4. Som stöd betraktas också de inslag av stöd som ingår i medlemsstaternas finansieringsåtgärder för kolföretag i den mån de inte kan betraktas som tillskott av riskkapital till ett företag på normala marknadsekonomin villkor.

Artikel 2

1. Stöd till kolindustrin kan betraktas som förenligt med en väl fungerande gemensam marknad om det bidrar till att förverkliga minst ett av följande mål:

— Att mot bakgrund av kolpriserna på den internationella marknaden göra framsteg mot ekonomisk livskraft för att säkerställa en stegvis sänkning av stödet.

— Att lösa sociala och regionala problem i samband med nedläggning eller driftsinskränkning vid produktionsenheter.

— Att bidra till kolindustrins anpassning till miljöskyddsnormer.

2. Efter utgången av en övergångsperiod på högst tre år med början när detta beslut träder i kraft kan, för att tillfredsställa kraven på insyn, stöd tillåtas endast om det är upptaget i medlemsstaternas offentliga budgetar på ett nationellt, regionalt eller lokalt plan eller när det ingår i fullständigt jämförbara mekanismer.

3. Från och med det första kolproduktionsåret som omfattas av det här beslutet skall varje form av stöd som ett företag har mottagit redovisas i dess resultaträkning som en särskild inkomstpost i förhållande till omsättningen.

4. Med produktionskostnader avses i det här beslutet kostnaderna per ton kolekvivalent under löpande produktion.

5. Alla de stödåtgärder som behandlas i artiklarna 3 till och med 7 skall också utvärderas för att bedöma deras förenlighet med målen i punkt 1 i denna artikel, utan att det påverkar de särskilda villkor som fastställs i de nämnda artiklarna.

AVSNITT II

Stöd som beviljas av medlemsstaterna

Artikel 3

Driftstöd

1. Driftstöd för att täcka skillnaden mellan produktionskostnaderna och ett försäljningspris som de avtalsslutande parterna fritt har avtalat under hänsynstagande till villkoren på världsmarknaden kan endast betraktas som förenlig med den gemensamma marknaden om det uppfyller samtliga följande villkor:

— Det anmälda stödet per ton skall för varje företag eller produktionsenhet inte överstiga skillnaden mellan produktionskostnaderna och de förväntade intäkterna för det följande kolproduktionsåret.

— Det faktiskt utbetalade stödet skall korrigeras årligen på grundval av de faktiska utgifterna och intäkterna senast vid utgången av kolproduktionsåret efter det för vilket stöd beviljats. Om stödet beviljas inom ramen för ett flerårigt finansieringstak skall den slutliga korrigeringen ske vid utgången av det påföljande året efter den ovannämnda fleråriga finansieringen.

— Driftstödet per ton får inte genom sin storlek leda till att leveranspriserna för kol från gemenskapen hamnar under priserna på kol av motsvarande kvalitet från tredje land.

— Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 8 och 9, skall medlemsstaterna förse kommissionen med alla uppgifter om, för det första, beräkningen av de förväntade produktionskostnaderna och intäkterna per ton, och vidare det fullständiga underlaget till beräkningen av den korrigering som görs på grundval av de faktiska produktionskostnaderna och intäkterna.

— Stödet får inte leda till snedvridning av konkurrensen mellan kolkonsumenterna.

2. De medlemsstater som avser att under loppet av kolproduktionsåren 1994 till och med 2002 ge driftstöd till kolföretag enligt punkt 1 skall i förväg för kommissionen framlägga en plan för modernisering, rationalisering och omstrukturering i syfte att förbättra företagens lönsamhet genom minskning av produktionskostnaderna.

Planen skall omfatta lämpliga åtgärder och målmedvetna ansträngningar för att successivt minska produktionskostnaderna i 1992 års priser under perioden 1994 – 2002.

Genomförandet av denna plan skall följas upp med jämna mellanrum och läget skall utvärderas år 1997.

3. Ifall vissa produktionsenheter i ett företag mottar stöd för driftsinskränkning enligt artikel 4, medan andra mottar driftstöd, tas inte produktionskostnaderna för de enheter som inskränker driften med vid den beräkning av de genomsnittliga produktionskostnaderna som syftar till att bedöma om företaget uppfyllt målet i punkt 2 i denna artikel.

Artikel 4

Stöd till driftsinskränkning

Stöd för att täcka produktionskostnaderna i företag eller produktionsanläggningar som inte kan uppfylla villkoren i artikel 3.2 kan anses som förenligt med den gemensamma marknaden om det står i överensstämmelse med villkoren i artikel 3.1 och om det ingår i en nedläggningsplan som skall vara genomförd innan detta beslut upphör att gälla.

Om nedläggningen sker senare, efter det att detta beslut upphört att gälla, är stöd för att täcka produktionskostnaderna tillåtet endast om det är motiverat av exceptionella sociala och regionala skäl och ingår i en plan för stegvis och fortskridande driftsinskränkning som leder till en väsentlig kapacitetsminskning innan detta beslut upphör att gälla.

Artikel 5

Stöd för att täcka extraordinära kostnader

1. Statsstöd till kolföretag för att täcka kostnader som uppstått genom modernisering, rationalisering och omstrukturering av kolindustrin och som inte har anknytning till den aktuella produktionen (ärvda åtaganden), kan anses som förenligt med den gemensamma marknaden om stödet inte överstiger dessa kostnader. Detta stöd kan täcka följande kostnader:

— Kostnader som endast åsamkas företag som genomför eller har genomfört omstrukturering.

— Kostnader som åsamkas flera företag.

De slag av kostnader som uppkommer genom modernisering, rationalisering och omstrukturering av kolindustrin definieras i bilagan till detta beslut.

2. Statsstöd för att finansiera sociala förmånssystem särskilt för kolindustrin kan anses vara förenligt med den gemensamma marknaden i den utsträckning som det medför att förhållandet mellan kostnaderna för kolföretaget per aktiv gruvarbetare och bidragen till förmånstagare bringas till samma nivå som i andra industrier. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 9 skall medlemsstaterna för kommissionen framlägga basfakta och detaljerade beräkningar beträffande förhållandet mellan de ovannämnda kostnaderna och bidragen.

Artikel 6

Stöd till forskning och utveckling

Stöd till kolföretag för att täcka kostnader för forsknings- och utvecklingsprojekt kan anses vara förenligt med den gemensamma marknaden om det står i överensstämmelse med bestämmelserna i gemenskapens rambestämmelser för statligt stöd till forskning och utveckling.

Artikel 7

Stöd till miljöskydd

Stöd för att underlätta anpassningen till nya normer i lagstiftningen på miljöskyddsområdet för anläggningar som har varit i drift i minst två år före de nya normernas ikraftträdande kan anses vara förenligt med den gemensamma marknaden om det står i överensstämmelse med bestämmelserna i gemenskapens rambestämmelser för statligt stöd för detta område.

AVSNITT III

Anmälnings-, utvärderings- och tillståndsförfaranden

Artikel 8

1. De medlemsstater som för kolproduktionsåren 1994 till och med 2002 avser att ge sådant driftstöd som behandlas i artikel 3.2 eller stöd till driftsinskränkningar som behandlas i artikel 4 skall senast den 31 mars 1994 till kommissionen framlägga en plan för att modernisera, rationalisera och omstrukturera industrin enligt artikel 3.2 eller en plan för driftsinskränkningar enligt artikel 4.

2. Kommissionen skall undersöka om ifrågavarande plan eller planer är i överensstämmelse med de allmänna målen i artikel 2.1 och med de särskilda målen och kriterierna i artiklarna 3 och 4.

3. Senast tre månader efter anmälan av de nämnda planerna skall kommissionen avge ett yttrande om deras överensstämmelse med de allmänna och särskilda målen, dock utan att ta ställning till om dessa mål kan förverkligas genom de planerade åtgärderna. Om uppgifterna i planerna visar sig otillräckliga kan kommissionen inom en månad begära ytterligare upplysningar, varvid i så fall en ny tremånaders frist börjar löpa från och med mottagandet av dessa ytterligare upplysningar.

4. Om en medlemsstat beslutar att göra ändringar i planen som påverkar dess allmänna inriktning i förhållande till målen i detta beslut, skall den underrätta kommissionen så att denna kan ta ställning till ändringarna i enlighet med förfarandena i denna artikel.

Artikel 9

1. Medlemsstaterna skall senast den 30 september varje år anmäla (eller tre månader innan åtgärderna träder i kraft) alla finansiella stödåtgärder de avser att vidta till förmån för kolindustrin under det påföljande året, med preciseringar av åtgärdernas art under hänvisning till de allmänna målen och kriterierna i artikel 2 och de olika stödformerna som behandlas i artiklarna 3 till och med 7 samt sambandet med de planer de har framlagt för kommissionen enligt artikel 8.

2. Medlemsstaterna skall senast den 30 september varje år anmäla vilket stödbelopp som faktiskt har utbetalats under det föregående kolproduktionsåret och redogöra för eventuella korrigeringar av det ursprungligen anmälda beloppet.

3. I samband med anmälan av stöd enligt artiklarna 3 och 4 ger medlemsstaterna i sin årsredogörelse för faktiskt utbetalt stöd alla de upplysningar som krävs för verifikation av kriterierna i respektive artiklar.

4. Medlemsstaterna får inte verkställa planerade stödåtgärder förrän kommissionen har godkänt dem utgående från bl.a. de allmänna målen och kriterierna i artikel 2 och de särskilda kriterierna i artiklarna 3 till och med 7. Om kommissionen inte har fattat beslut inom tre månader efter mottagandet av anmälan om de planerade åtgärderna, kan dessa verkställas 15 arbetsdagar efter det att medlemsstaten tillställt kommissionen ett meddelande om att de avser att genomföra åtgärderna. Varje förfrågan om ytterligare upplysningar från kommissionens sida medför att tremånadersperioden börjar räknas på nytt från och med den dag då kommissionen mottar upplysningarna.

5. Varje utbetalning som äger rum innan kommissionen har givit sin tillåtelse skall i händelse av avslag fullt ut återbetalas av mottagarföretaget och skall under alla omständigheter betraktas som en oberättigad förmån i form av ett omotiverat förskott för vilket mottagaren skall erlägga en avgift som motsvarar marknadsräntan.

6. Vid bedömningen av de anmälda åtgärderna skall kommissionen kontrollera om de föreslagna åtgärderna står i överensstämmelse med de framlagda planerna enligt artikel 8 och målen i artikel 2. Den kan kräva att medlemsstaterna skall motivera avvikelser från de ursprungligen framlagda planerna och att de skall föreslå nödvändiga korrigerande åtgärder.

7. De system som är i kraft den 31 december 1993, enligt vilka stöd beviljades i överensstämmelse med beslut 2064/86/EKSG och som är knutna till överenskommelser mellan producenter och konsumenter som omfattas av undantaget i artikel 85.3 i EG-fördraget eller ett bemyndigande enligt artikel 65 i EKSG-fördraget skall senast den 31 december 1996 ändras så att de stämmer överens med det här beslutet.

Första stycket påverkar inte tillämpningen av artikel 2 eller medlemsstaternas anmälningsplikt enligt förfarandena i artiklarna 8 och 9 i det här beslutet. Alla ändringar i de nämnda systemen skall också anmälas till kommissionen.

AVSNITT IV

Allmänna och avslutande bestämmelser

Artikel 10

1. Kommissionen skall årligen rapportera till rådet, Europaparlamentet och Rådgivande kommittén om detta besluts tillämpning.

2. Kommissionen skall senast den 30 juni 1997 till rådet inlämna en rapport om erfarenheter och problem vid tillämpningen av detta beslut. Den kan föreslå ändringar enligt förfarandet i artikel 95, första stycket i EKSG-fördraget.

Artikel 11

Kommissionen skall efter att ha inhämtat rådets synpunkter vidta alla nödvändiga åtgärder för att genomföra detta beslut.

Artikel 12

Detta beslut träder i kraft den 1 januari 1994 och upphör att gälla den 23 juli 2002.

Detta beslut är till alla delar bindande och direkt tillämpligt i alla medlemsstater.

Utfärdat i Bryssel den 28 december 1993.

På kommissionens vägnar
Karel VAN MIERT
Ledamot av kommissionen

BILAGA

DEFINITION AV DE KOSTNADER SOM AVSES I ARTIKEL 5.1 I BESLUT nr 3632/93/EKSG

I. Kostnader som endast åsamkas företag som genomför eller har genomfört omstrukturering och rationalisering, det vill säga uteslutande följande:

a) Kostnader för sociala förmåner i samband med pensionering av arbetare innan de når lagstadgad pensionsålder.

b) Andra extraordinära utgifter för arbetstagare som förlorar arbetet till följd av omstrukturering och rationalisering.

c) Utbetalning av pensioner och bidrag utöver det lagstadgade pensionssystemet till arbetstagare som förlorar arbetet till följd av omstrukturering och rationalisering samt till arbetstagare som hade rätt till sådana utbetalningar före en omstrukturering.

d) Leverans av fri kol till arbetstagare som förlorar arbetet till följd av omstrukturering och rationalisering samt till arbetstagare som hade rätt till sådana leveranser före en omstrukturering.

e) Resterande kostnader på grund av juridiska, administrativa och skattemässiga bestämmelser.

f) Extra säkerhetsarbete under jord till följd av omstrukturering.

g) Terrängskador som uppstått genom gruvanläggningar som tidigare varit i drift.

h) Resterande kostnader i form av bidrag till organ som svarar för vatten och avlopp.

i) Övriga resterande kostnader för vatten och avlopp.

j) Resterande kostnader för före detta gruvarbetares sjukförsäkring.

k) Extraordinära värdeminskningar som uppstått genom omstrukturering av industrin (utan hänsyn till eventuella uppskrivningar efter den 1 januari 1986 som är högre än inflationstakten).

l) Kostnader för att upprätthålla tillgången till kolreserverna efter nedläggningen av gruvdriften.

II. Kostnader som åsamkas flera företag.

a) Höjning av avgifterna utöver det lagstadgade systemet för att täcka de sociala kostnader som uppstått genom minskningen av antalet betalande till följd av omstrukturering.

b) Utgifter för vatten och avlopp till följd av omstrukturering.

c) Höjning av avgifterna till organ som svarar för vatten och avlopp om denna höjning uppstått till följd av omstrukturering, genom en minskning den kolproduktion som ligger till grund för avgiftsdebitering.